

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

PREASFÂNTA INIMĂ A LUI ISUS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXIV Nr. 6 (287) iunie 2018

„Biserica are nevoie de artă și arta are nevoie de Biserică”

În „Scrisoare artiștilor”, din 4 aprilie 1999, Papa Ioan Paul al II-lea afirmă clar: „Biserica are nevoie de artă pentru a transmite mesajul încredințat de Cristos”.

În adevăr, arta autentică are capacitatea de a cuprinde un aspect sau altul al mesajului și a-l transpune în culori, în forme și cuvinte, care nu îl deformează sau nu îl privează de valoarea misterului. În cadrul Conciliului Vatican II, Părinții conciliari s-au adresat artiștilor prin cuvintele: „Dacă voi sunteți prietenii artei adevărate, sunteți prietenii noștri!” Primul merit recunoscut artiștilor a fost acela de a face sesizabilă lumea sacră, apoi au ținut să accentueze rolul „frumuseții” în viața umană: „Lumea în care trăim are nevoie de frumusețe pentru a nu se prăbuși în disperare. Frumusețea, ca adevărul, este ceea ce bucură inima oamenilor, este fructul prețios care rezistă uzurii timpului, care unește generațiile și le face să comunice în aceleași sentimente. Și aceasta prin mâinile voastre!”

Prin instituirea „Consiliului Pontifical al Culturii”, Papa Ioan Paul al II-lea a dorit să pună în evidență întreaga importanță pe care Biserica o acordă valorilor spirituale ale operelor artistice. Biserica dorește artiști capabili să realizeze în multiple maniere, transpunerea mesajului evanghelic, utilizându-se toate posibilitățile imaginilor cu valoare simbolică. Să ne gândim la ornamentele minunate din Catedralele noastre catolice.

Isus însuși, în predicile Sale, a apelat la Parabole, prin imaginile cărora se făcea mai ușor înțeles. În ceea ce privește arta, în primul rând menționăm „Muzica sacră”. În cursul secolelor numeroși compozitori, persoane cu profună evlavie, au creat, în diversele culturi, melodii născute din credința lor. Cine ar putea uita „Missa solemnis”, creația lui Ludwig van Beethoven? Sunt de menționat „Sfintele Liturghii”, Muzica gregoriană și altele multe compoziții pentru diferite celebrări liturgice. Dintre compozitorii noștri amintim pe Pr. Celestin Cherebețiu, pe Pr. Francisc Hubic și pe prof. Sigismund Toduță. Trebuie menționată ca valoare distinctă Școala Muzicală blăjeană.

Papa Benedict al XVI-lea afirmă că la Sf.Liturghie există o relație între misterul care se celebrează și se manifestă în mod particular în valoarea teologică și în liturghia frumuseții. Arhitectura asigură frumusețea spațiilor sacre, locuri de rugăciune și, în același timp, opere de artă. Renașterea a atins cele mai nebanuite înălțimi prin Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti, Gian Lorenzo Bernini, creatorii Bazilicii San Pietro din Vatican, și alții. Se observă astăzi dorința de a crea ceva nou, original, se impune însă respectarea destinației: rugăciunea, reculegerea și lauda divină. Adevărata artă sacră, inclusiv arhitectura, conduce pe om la iubirea și adorarea lui Dumnezeu, la rugăciune. Bisericile fără icoane și statui devin săli polivalente. Un loc deosebit îl are astăzi arta sacra africană, foarte bogată în imagini simbolice, cerute în acele locuri de concretul prin care se înțelege realitatea invizibilă. Literatura religioasă este de o extraordinară bogăție și frumusețe. Marii poeți și scriitori ai literaturii universale, începând cu Sf. Francisc de Assisi, Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Johann Wolfgang von Goethe, Torquato Tasso, Victor Hugo, Paul Claudel, Reiner Maria Rilke, la noi, M.Eminescu, G.Coșbuc, Vasile Voiculescu au pătruns mesajul Sfintelor Evanghelii, l-au trăit și l-au transmis prin puterea tainică a cuvântului.

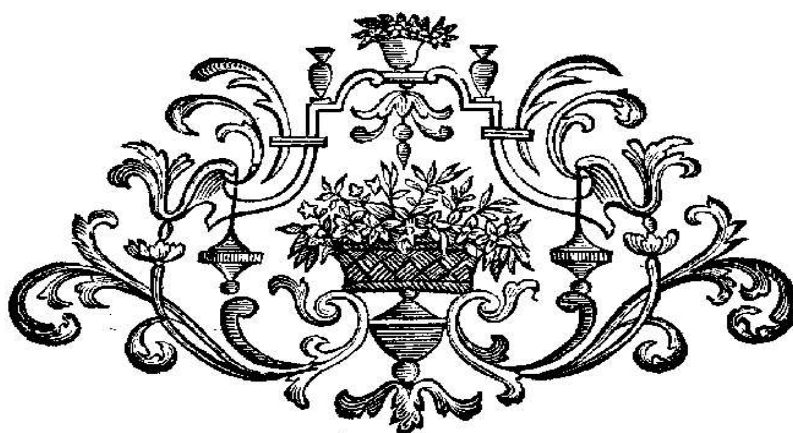
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Sfântul Ioan Gură de Aur ne încredințează că nimic nu ne ajută la întărirea noastră ca rugăciunea și meditația. Pe această cale, în inimă ni se dezvoltă cele mai frumoase sentimente, ne ridicăm deasupra lucrurilor mărunte, sufletul ni se sfințește și se apropie de Dumnezeu.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	Primirea de noi membri în	
”Să Te cunosc pe Tine, Doamne.		Reuniunea Mariană.....	16
și să mă cunosc pe mine”.....	4	1 Iunie ...COPIII!.....	17
„Tănase și a’ lui”.....	6	Euharistisa în centrul vieții	
Pagini bilingve.....	10	creștinești.....	18
Preasfânta Inimă a lui Isus.....	13	Lupta vieții.....	20

„Să Te cunosc pe Tine, Doamne, și să mă cunosc pe mine”

Deosebirea între omul care crede și cel care nu crede în păcat este că amândoi păcătuiesc, dar unul spune aceasta este natura mea, aceasta este legea veche, pe când creștinul, care știe că a păcătuit, zice: „acestea sunt prăbușirile mele, acestea sunt scăderile mele, acestea sunt slăbiciunile mele, dar eu sunt în stare să mă ridic mai sus, natura vieții mele nu e aceasta”.

Tu porți icoana lui Dumnezeu, tu ești iubit de Dumnezeu care te-a creat. Cine sunt eu, Doamne? Tu să-mi surâzi mie? Tu să mă faci pe mine să intru în familia Ta?

Cine sunt eu, Doamne, că Tu ai luat înfățișare de om, ai invidiat icoana mea, ai invidiat ființa mea și te-ai făcut asemenea mie? De când Diavolul își pune această întrebare? El caută să nu ne răspundă. Să răspundem noi: Dumnezeu iubește pe om, ce fericire, ce frumusețe!

Descoperă în tine aceste frumuseți tipărite pe eternul din tine. Descoperă veșnicia din tine și, în ultimul efort pentru a-l salva, să-l înfrumusețezi și să-l ridici tot mai sus. Încântă-te de ce se încântă Dumnezeu în tine, îngrozește-te de ce se îngrozește Dumnezeu în tine.

Cunoaște-ți deficiența păcatului tău, cunoaște plinătatea, icoana lui Dumnezeu în sufletul tău, cunoaște plinătatea, cunoaște ceea ce Dumnezeu

iubește în tine, cunoaște capacitățile tale imense, care te ridică până la Dumnezeu, cunoaște în tine virtuțile, icoana lui Dumnezeu aici pe pământ; cunoaște în tine acea cârmuire specială a lui Dumnezeu asupra sufletului tău în Sfintele Taine.

Îmi permit să vă spun această istorioară: un înger, membru în ministerul propagandei infernului, scrie o scrisoare unui înger de pe pământ, prizonier, numit Iacob, care avea sarcina să piardă pe pământ oameni și căruia îi dă lecții cum să piardă un suflet.

(continuare în pag. 5)

Cartea aceasta este intitulată: „Arta de a osândi un suflet”. Și îngerul negru îi spune celui de pe pământ: „tu o vei plăti, când o să te întorci la casa tatălui nostru, prea negru vei plăti, nenorocitele, ce-ai făcut?”

Ce făcuse? A permis ca tânărul, pe care vrea să-l piardă, să întâlnească o tânără creștină. - N-ai observat că acea creștină era învelită în ceață și tu nu știai că ceața aceea era harul lui Dumnezeu?

- Nu mă puteam apropia de ea.
- Ai lăsat acel suflet să atingă vraja, elanul inimii acelei fete, n-ai știut tu că pe pământ nu există cale mai blestemată decât să duci aproape un suflet de om lângă un suflet de femeie curată, pentru că l-ai pierdut pentru totdeauna. Tu l-ai pierdut, Diavole?

Găsește în sufletul tău acea frumusețe din care Dumnezeu atrage sufletul. Cunoaște înlăuntrul tău, nu defectul dominant, ci calitatea dominantă, găsește în sufletul tău acea însușire care este plăcută lui Dumnezeu.

Într-o zi stăteam de vorbă cu o fată pierdută. Am întâlnit-o undeva prin închisori. Ani de zile și-a ruinat viața prin închisori în urma fărâdelegilor făcute. I-am pus această întrebare: „dar sufletul dvs., domnișoară?” S-a ridicat de pe scaun și a izbucnit într-un plâns năvalnic: - „Sufletul meu e iadul!” Și plimbându-se prin cameră, plângând, și-a istorisit viața și prima ei prăbușire. Apoi s-a oprit. - „Eu știu că mă cunoașteți bolnavă. Că boala mea

este a păcatelor mele, simt în mine capacitatea de a face atât rău: eu știu că sunt capabilă de a fi iadul pentru alții și de a fi Lucifer pentru mine”.

Și s-a oprit strângând pumnii și i-a pus în dreptul ochilor și plângând a spus: „Simt că în mine a rămas ceva bun, o, nu mă lăsați, Preasfințite, mântuiți acel bun care a rămas în sufletul meu”. Și Dumnezeu a clădit în sufletul ei.

Să găsești în sufletul tău, în inima ta, acea flacără care te face să descoperi nu acea sete după plăcere, ci acele gingășii în care Isus Christos a descoperit cereasca sete după fericire a Mariei Magdalena și a atâtor suflete de pe pământ. Să cunoști acel colțișor, acea adâncime dinăuntru tău, în care Dumnezeu creează și construiește atracția Lui.

Nu! Destinul tău nu sfârșește într-un pumn de cenușă! Destinul tău și echilibrul tău, echilibrul vieții tale nu trebuie să sfârșească în păcat. Tu esti făcut pentru nemurire și de acum aceste cuvinte: ce sunt toate acele care nu sunt veșnice? Nu le uita!

Tu nu ești pentru păcat, ești pentru nemurire și fericire. Caută în tine urmele lui Dumnezeu, accentuează-le, caută în tine acea frumusețe din suflet, caută în tine ceea ce a fermecat pe Dumnezeu când a venit pe pământ, accentuează, pune arhitectonica și temelia sufletului tău!

Ep. Ioan SUCIU

„Tănase și a' lui”

Cu povestirea *Tănase și a' lui* a aceluiași autor, Ion Moldovan, cunoscut din numărul anterior al revistei, în care i-a fost prezentată cartea „*Strada Petru Groza, nr. 3*, vom fi în continuare în spațiul Blajului și împrejurimi.

Cronologic, *Tănase și a' lui* urmează volumului amintit, conținutul de viață îl precede, satul transilvănean și destinul eroului principal se situează înaintea și în timpul celui de al Doilea Război Mondial și în primii ani ai regimului comunist.

Dacă încheiam prezentarea anterioară cu afirmația că Ion Moldovan este un scriitor al Ardealului, povestirea în care intrăm o confirmă. Și, fără-ndoială, este evidentă apropierea de scrisul Pr. Ion Agârbiceanu, dar și de al lui Pavel Dan.

Părintelui Agârbiceanu și Ion Moldovan vin din localități situate în apropierea Blajului, Cenade este localitatea în care s-a născut Agârbiceanu, Ocnișoara este a lui Ion Moldovan. Nu ne surprinde prezența, la amândoi scriitorii, a Câmpiei Transilvaniei, cu dealurile ei domoale și mișcarea blândă a Târnavelor, cu întinderi roditoare și oameni cu o psihologie distinctă.

Spațiul spiritual și cultural în care s-au format cei doi scriitori e același, un spațiu care a avut,

putem afirma, vreme îndelungată, foarte multă stabilitate: satul și harul ca oamenii să aparțină Blajului și Bisericii lui. Aceasta este lumea lor, a celor doi scriitori, lume care continuă vie în sufletul și amintirile lor și se reflectă în opera scrisă. Din această lume provin și personajele, această lume constituie și conținutul volumului *Tănase și a' lui*.

În centrul narațiunii plane, desfășurate pe un singur fir, este destinul dramatic al personajului principal, *Tănase* din Ocnișoara, ciurdarul satului, *sat așezat în rosturile lui tradiționale*.

Părinții lui *Tănase*, Dometrie și Ileana, s-au luat fără voia părinților, iar Gheorghe, tatăl, a rămas până spre sfârșitul vieții neînduplecat, la fel era și familia Ilonei, devenită Ileana după căsătorie. Când *Tănase* a împlinit nouă ani, i-au murit părinții, el și fratele lui erau de-acum ai nimănui.

Oamenii din Ocnișoara știau că mulți copii orfani și săraci erau crescuți de Mitropolit și de Canonicii Blajului, de aceea baciul Luca i-a cerut sfatul Mitropolitului, iar sfatul dat era limpede: grija orfanului trebuia să o poarte ocnișorenii. Ion a fost dat slugă la un grof, iar pe *Tănase* l-a luat de suflet Manoilă, un gospodar destul de înstărit. Fiind ascultător și blând, orfanul a crescut în familie împreună cu copiii Iulicăi

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

și a lui Manoilă, de școală însă nu a avut parte. Pe la șaisprezece ani, a devenit ciurdarul satului. Pe ascuns, îl căuta doar bunica, nana Sana, pe ascuns, pentru că-i era teamă de răutatea tot mai îndârjită a soțului neiertător.

Săritor pentru nevoile oricui, mai mult tăcut, dar mereu respectuos, Tănase a ajuns să fie respectat de ocnișoreni. La căsătorie, sătenii l-au ajutat să-și ridice o casă, iar Mitropolitul de la Blaj, care i-a urmărit viața, a înzestrat tânăra familie cu toate cele de trebuință. Părintele îl lua de ajutor la Bobotează și în orice altă situație.

La începutul celui de al Doilea Război Mondial, în casă erau patru copii, și nu era ușor, dar cu înțelepciunea lui Tănase și curajul și hărnicia Mărioarei, soția, nu aveau de ce să se plângă până la plecarea lui Tănase pe front. La încheierea războiului, cei rămași în viață se întorceau acasă, nu și Tănase. A venit și el într-un Ajun de Crăciun, scăpat din prizonierat, din mina unde năpăstuiții acelei vremi erau condamnați să lucreze. Aducea cu sine în suflet multă îngrijorare, văzuse fața reală a comunismului.

Răul se făcea tot mai simțit, de apăsarea cotelor, oamenii părăseau satele. Tănase a hotărât să plece din Ocnișoara la Blaj. În cămăruța închiriată, unde își înghesuise familia, Tănase rostește cuvintele

cruciale: „*Acum, asta-i casa noastră, Mărioară, suflă-n lampă!*” Cu această imagine se încheie povestirea.

De când se știau oamenii din Ocnișoara, din vremuri străvechi, lumea putea fi oricum „*oamenii își vedeau de ale lor. Lucrau la hotar, mergeau la biserică, joia și duminica mergeau la târg, la Blaj, își creșteau copiii, își îngropau morții, botezau când le binecuvânta Dumnezeu casa cu câte un copil. Făceau ce-au făcut de când se știau și ei și cei dinaintea lor. Ce-aveau ei cu lumea? Ce avea și lumea cu ei. Oamenii își vedeau în sat de ale lor*” (Ion Moldovan, „Tănase și a' lui”, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2016, p.68).

Cititorul grăbit se poate înșela, cu ușurință ar vedea în paginile povestirii paseismul, chiar ceea ce nu este cartea. Să stăruim puțin.

Odată cu comunismul, prin legi brutale, satul și oamenii lui s-au trezit scoși din istoria lor, și-au văzut, uimiți, lovită credința, reazemul vieții, și s-au pomenit aruncați în nesiguranță.

Răspunzător era regimul, dar cei cu care lucra, la Ocnișoara și oriunde, erau unii fără căpătâi, ei și străbunii lor, fiecare purtând lângă nume câte o trăsătură caracteristică: „*sărântoc, beutor, lucru slab, nima-n drum, coada satului*”.

Se ridică întrebarea: această schimbare a societății, descrisă în povestire, prin Ocnișoara și oamenii

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

ei, a însemnat un mers înainte, dinspre puțin spre mai bine, un progres? Satul, oamenii lui și personajul principal, Tănase, infirmă interpretarea schimbării ca un progres. Măsura progresului uman nu poate fi limitată doar la materie sau tehnologie, „*progresul cuprinde întreaga persoană umană în dimensiunile sale sociale, morale, culturale și spirituale*”. Dacă omul și societatea nu progresează în bunătate, dreptate și în iubire, nu se poate vorbi de un adevărat progres. Nu toate schimbările sunt o îmbunătățire și regresul este posibil. Faptul este evident în Ocnîșoara: „*În sat, lumea se schimbă. Oamenii erau aceeași dar firea le era alta. O neliniște apăsătoare parcă pusese stăpânire pe fiecare om, și neliniștea asta părea că se ia de la unul la altul*” (Op. cit., p.127).

În puține pagini, ca într-un document, narațiunea în stil indirect liber, cu naturalețe, cuprinde universul de viață al vechiului sat Ocnîșoara: atmosferă, întâmplări, fapte nu numai văzute, dar cunoscute în complexul de motivări interioare de către autor. Unele întâmplări pot fi detașate și pot crea subiectele altor povestiri.

Sătenii din Ocnîșoara fac parte din aceeași familie morală; deasupra lor e Dumnezeu și Cerul Lui, sunt legile Lui care coboară în viața lor prin Vlădica de la Blaj, prin Biserică, Părintele Ioan, preotul satului, și au intrat în conștiința străbunilor care le-

au trăit și le transmit ca să le trăiască la rândul lor, este codul lor moral. În orice împrejurare, sătenii apelează la învățătura Sfintei Evanghelii și la rugăciune. Baciul Luca, *om bătrân cu vorbă înțeleaptă*, știe adevărurile de credință și le spune ori de câte ori trebuie amintite, încurajează, ajută să se domolească o durere sau să se depășească o dificultate. Lui Tănase, la moartea primului copil, îi vorbește blând: „- *Drumu' în viață îi numa' înainte... Și mai ține minte, Tănasă, dragu' baciului, că pe cel pe care Domnu' îl iubește, îl ceartă. Așa scrie la Sfânta Scriptură. Da' să ai nădejde dragă, să ai nădejde*”.

Pentru rezolvarea situațiilor fără ieșire, sunt Părintele Ioan și Mitropolitul de la Blaj. Pentru Tănase, copil orfan, baciul Luca a făcut drumul la Blaj. „*Ce ne sfătuiește Măria Ta să facem, că săracu-i de capul lui și moșu-so nici nu vrea să audă de el...? Iar Vlădicul i-a spus bătrânului: „...eu mă gândesc că ar fi bine să căutați pe cineva din sat să aibă grijă de copil. O vreme, măcar. Dacă va fi cu tragere de inimă pentru carte, îl vom lua noi, la Blaj, și-l vom ține la școală pe cheltuiala noastră...*” (Op.cit., p.25).

La plecarea bărbatilor pe front, tot satul s-a rugat: „*Înainte cu o zi, părintele Ioan i-a chemat la biserică și a slujit Sfânta Liturghie anume pentru cei care vor pleca la*

(continuare în pag. 9)

război. S-au rugat toți, și bărbații, și femeile, și bătrânii, și copiii, ca Dumnezeu să-i apere pe cei care plecau fără să știe unde, mai ales, dacă se vor mai întoarce vreodată în sat” (Op.cit., p.73).

Sărbătorile la ocnișoreni erau sfinte. La întoarcerea din prizonierat, în Noaptea Ajunului de Crăciun, Tănase regăsește satul în colinde, familiile adunate în jurul meselor pline cu tot ce datina cere. Soția ține să-i amintească porunca Sărbătorii: „...io pui ceva pe masă că-i Ajunu’ Crăciunului măi creștinilor și trăbă să închinăm un pahar cu jin și să îmbucăm ceva, că nu ne-o lăsat Dumnezo nici anu’ ăsta și ne-o dat ce să punem pe masă...” (Op.cit., p.112).

Învățăturile Evangheliei care le călăuzește viața, le dă oamenilor încredere, putere și curaj, demnitate și speranța în bine.

Peste această lume a lui Dumnezeu s-a lăsat treptat primejdia, nimicirea. Cu neliniște în suflet, oamenii aflau de la Părintele Ioan vești îngrijorătoare de la Blaj: „*Preasfințitul vă îndeamnă prin mine nevrednicul slujitor al Domnului, să fiți tari în credință și să nu vă lăsați momiți de vorbele mincinoase pe care ăia de la comuniști vi le spun. Țâneți la credința noastră și pentru nimic în lume să nu vă lepădați de ea*” (Op.cit., p.117).

În scurt timp ocnișoreni au aflat că preoții greco-catolici

erau arestați și duși prin închisori, Catedrala Blajului, închisă, Părintele Ioan a fost și el ridicat, a fost arestat chiar și Preasfinția Sa.

Cu această nimicire se încheie frumusețea unei lumi.

Din această lume este personajul central, Tănase, care dă și titlul povestirii. Dacă până acum ne-am oprit asupra „a’ lui”, aducem în atenția cititorului pe Tănase.

Condiția de orfan i-a rănit sufletul, dar își purta durerea în tăcere, uneori, rar, doar pentru el, plânsă în cântec: „*Aaaaai, de-ar hi trăznit Dumnezău muntele de la Brașău, talpa la leagănu’ meu, cari m-o legănat pe mine, om făr’ de noroc pe lume*”.

La moartea mamei, copilul, desculț, numai în cămașă, *umbla pustii pe ulițele satului*, o femeie văduvă și cu mulți copii, Gustoia, îl ia în casă și află că mama lui a murit.

Blând din fire, crește în cadrul legilor satului. Dat de suflet familiei Manoilă, Părintele Ioan, baciul Luca, Gustoia și alți câțiva duc copilul părinților adoptivi. Părintele ține să le amintească acestora ceea ce, desigur, știau. Tatălui îi spune: „*Să nu-l primești ca pe o povară, ci să mulțumești lui Dumnezeu că prin copilul ăsta nevinovat poți îmbrăca pe cei goi, poți hrăni pe cei flămânzi și poți da adăpost sărmanilor*”, iar mamei: „...*să primești copilul ăsta cu*

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

Preface a l'edition francaise

Ce temoignage est un cadeau spirituel

Ce livre est grand. Parce qu'il est simple: des les premieres pages, nous mettons nos pas dans ceux de Mgr.Ioan Ploscaru, nous entrons dans la culture de la terreur. La peur, la faim, la souffrance eprouvee d'une fidelite a la foi catholique, tous les elements de son combat nous deviennent proches. Durant des heures de lecture, nous partageons les angoisses, les detresses et les actes d'esperance de ce pasteur de l'Eglise greco-catholique roumaine. C'est particulierement vif lorsque chaque detail de sa vie, des plus humiliants physiquement aux plus sublimes par la priere et la poesie, nous est conte comme une confidence fraternele. Nous entendons le bruit des clefs des gardiens: „Les clefs ouvraient d'un bruit metallique les portes des cellules separant un monde libre de ceux qui n'avaient plus de nom”. Et nous nous surprenons a trouver le temps long comme lui, en attente indefinie d'une liberation dont il rapportera brievement le contexte fragile et ephemere. Il lui fut long le temps d'accepter la liberte comme une situation „normale”, tant lui etait devenu „normal” le quotidien des camps et des prisons: „J'ai ete quinze ans en prison, dont quatre durant lesquels j'ai ete seul, isole dans une cellule. Liberte en 1964, on a continue a me surveiller, a me persecuter, a me filer et de nouveau a m'interroger, j'ai eu ma part de perquisitions domiciliares, parfois j'ai eu peur durant toutes ces annees qui ont suivi. Et il y en eut ving-cinq. Pour toutes les souffrances endurres, que Dieu soit beni jamais!”

Mgr Gerard Defois

Ancien archeveque de Sens-Auxerre, Reims

Archeveque emerite de Lille

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Lanțuri și teroare”

Prefață la ediția franceză

Această mărturie este un dar spiritual

Cartea aceasta este mare. Pentru că este simplă; din primele pagini, pașii noștri merg împreună cu cei ai Mgr Ioan Ploscaru, intrăm și noi în universul terorii. Frica, foamea, suferința pun la încercare fidelitatea credinței catolice, toate formele de luptă ale Episcopului ne sunt aproape. În timpul orelor de lectură, împărtășim neliniștele, suferințele și speranțele Păstorului Bisericii Greco-Catolice Române. E deosebit de puternic acest detaliu al vieții sale, de la cele mai mari suferințe sufletești, până la cele mai sublime trăiri, prin rugăciunea și poezia, destăinuită nouă ca într-o mărturisire fraternă. Auzim zgomotul cheilor gardienilor: „Cheile deschideau cu un zgomot metalic ușile celulelor separând o lume liberă de cea care nu mai avea nume”. Și noi ne mirăm să găsim timpul lung ca și a lui, în așteptarea nedefinită a unei libertăți, care îi reamintea, pe scurt, contextul fragil și trecător. I-a trebuit mult timp să accepte libertatea ca pe o situație „normală”, atâta vreme i-au fost „normale” zilele în detenție: „Am fost cinsprezece ani în închisoare, din care patru ani singur, izolat în celulă. Eliberat în 1964, s-a continuat supravegherea mea, persecuția mea, am fost urmărit și interogat, o persecuție la domiciliu, uneori mi-a fost frică și aceasta a ținut în toți anii care au urmat. Și au fost douăzeci și cinci de ani. Pentru toate suferințele îndurate, Dumnezeu să fie de-a pururi binecuvântat!”

Mgr. Gerard Defois

Fost Arhiepiscop de Sens-Auxerre, Reims

Arhiepiscop emerit de Lille

Traducere Ligia DOMUȚA

dragă inimă și să-i fii ca o mamă”, apoi copilului: „Tu, dragă Tănase, să fii ascultător și supus și să mulțumești lui Dumnezeu bunu’ că niște oameni cumsecade, care-i drept, îs niște străini pentru tine, îți poartă de-acum de grijă” (Op.cit., p.27).

Din copilărie și toată viața Tănase se lasă condus de o lumină interioară care-i limpeztea hotărârile. Simte când trebuie să se desprindă de familia adoptivă și poate să-și asigure existența, știe să-și aleagă soția, își iubește copiii, familia, poate ierta și își iartă bunicul, impresionează prin demnitate și prin loialitatea și recunoștința ce o poartă celor care i-au făcut bine. Tănase este un baci Luca în devenire. Nu-l surprindem analizându-se, nu-i știm viața interioară, cei din jur sunt puși întotdeauna în fața unor decizii de nestrămutat: plecarea din casa părinților adoptivi, căsătoria și imperativul final, acestea și alte situații identice vorbesc de la sine de complexitatea analizelor anterioare, necesare pentru limpezirea unui gând, dar și desele tăceri.

Țara s-a schimbat i-a schimbat și lui destinul, credem însă că oricare i-a fost acel destin, Tănase nu putea fi decât omul cinstit, clădit în lumea valorilor creștine.

În jurul personajului central gravitează o lume umană, figuri creionate mai mult sau mai puțin accentuat, din care unele ar merita să le aducem în prim-plan, dar spațiul nu

ne permite.

Autorul stăpânește arta prozei scurte, se remarcă prin capacitatea de a împleti armonios, în cursul liniar al povestirii, evocarea cu observația directă.

Pentru a sublinia autenticitatea, naratorul-martor recurge la alternarea planurilor, narațiune - dialog. Prin dialog marchează esențialul faptelor și conduce la descoperirea adevărului căutat. Un farmec deosebit al dialogului, dar și al povestirii, este dat de limba și expresiile populare din zona Târnavelor, o notă a măiestriei artistice, știind că presupune, pe lângă cunoaștere, selectare, dozare și discernământ.

De la Părintele Ion Agârbiceanu ne-a rămas și gândirea sa despre literatură: „O operă literară care nu adaugă nimic la gândul nostru, la simțirea și voința noastră, la bucuria noastră de viață, cred că e zadarnic scrisă, zadarnic citită”.

Povestirea *Tănase și a’lui* ne aduce în față lumea care a precedat comunismului, o lume cu oameni a căror scară de valori spirituale avea trepte pe care pașii le urcau neîncetat; astăzi pașii oamenilor au uitat urcatul, știu doar coborâtul. Cartea scriitorului ardelean Ion Moldovan se înscrie în ceea ce vedea I. Agârbiceanu că este cu adevărat literatură: trezește dorul și aspirația spre curățenia morală pierdută, dar atinsă, ar însemna „biruința de mâine”.

Otilia BĂLAȘ

Preasfânta Inimă a lui Isus

Despre solemnitatea Preasfintei Inimi a lui Isus, trebuie spus ca și despre solemnitatea Trupului și Sângelui Domnului, că este o solemnitate instituită din voință și rânduială divină.

Dintre solemnitățile Bisericii lipsea o sărbătoare dedicată ispășirii și iertării păcatelor, așa cum era Ziua ispășirii din Vechiul Testament (Yom Kippur). Și în Noul Testament au fost și sunt multe păcate, mai ales de neglijare a iubirii lui Dumnezeu; de neglijare a iubirii și a jertfei lui Isus de la cruce; de neglijare a lui Isus rămas cu noi în Euharistie; de neglijare a primirii sfintei Împărtășanii; de neglijare a pregătirii și dispunerii sufletului pentru primirea sfintei Împărtășanii, neglijare care face împărtășania sacrilegă. Și mai ales de păcătuirea fără nici o teamă de Dumnezeu. De aceea, era nevoie de o de sărbătoare de ispășire pentru a aduce reparație pentru tot felul de ofense și pentru a evita pedeapsa lui Dumnezeu.

Pentru a vesti lumii dorința divină ca oamenii să facă pocăințe și jertfe reparatorii, Isus a ales o călugăriță sfântă, pe nume Margareta Maria Alacoque, care petrecea multe ore din zi în fața tabernacolului, căreia i-a apărut în noaptea de 16 iunie 1675, în capela Mănăstirii vizitandinelor, din Paray le Monial, din Paris, în timp ce era în rugăciune și adorație. Iată cum s-a întâmplat: Deodată ușița

tabernacolului s-a deschis și a apărut Isus, cu pieptul deschis și cu Inima în flăcări și înconjurată de o coroană de spini, iar între flăcări se afla înfiptă o cruce. Pe Inimă se vedea o rană și o dâră de sânge. Atunci Isus îi spuse sfintei Margareta Maria Alacoque: “Iată inima care a iubit atât de mult pe oameni, până acolo că s-a lăsat mistuită pentru ei. Dar în schimb ea nu primește de la ei decât nerecunoștință, dispreț, batjocuri și sacrilegii. Doresc o sărbătoare în cinstea Inimii mele, pentru că vreau să întronez iubirea Inimii mele în toate inimile”.

În același an, 1675, într-o altă apariție, Isus i-a adresat sfintei Mariei Margareta Alacoque aceste cuvinte: “Îți cer ca prima vineri de după sărbătoarea Trupului și Sângelui Domnului să fie instituită o sărbătoare dedicată cinstirii Inimii mele”.

De atunci și până astăzi, nu numai în prima vineri de după sărbătoarea Trupului și Sângelui Domnului, ci și în prima vineri din lună, și în fiecare vineri din săptămână, creștinii cinstesc Inima Preasfântă a lui Isus, căci într-o zi de vineri Isus a murit pentru păcatele lumii.

Când Dumnezeu cere ceva unei persoane, tot el este acela care creează oportunitățile, indică oamenii de ajutor și chiar realizează.

Între persoanele care au

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

răspândit sărbătoarea Inimii lui Isus, după ce a fost instituită, amintim doar: papa Leon al XIII-lea (1810-1903), în 1899, a consacrat întregul neam omenesc Inimii lui Isus; papa Pius al X-lea (1835-1914) a prescris ca această consacrare să se repete în fiecare an în sărbătoarea Inimii lui Isus; papa Pius al XI-lea (1857-1939), în 1928, a introdus un formular nou de oficiu și Liturghie; sfântul Arnold Janssen (1837-1909), întemeietorul al Societății Cuvântului Divin, care a predicat această evlavie; sfântul Daniel Comboni (1831-1881), întemeietor al misionarilor combonieni, care a cucerit nenumărate suflete cu această evlavie. Și lista celor care promovează și răspândesc evlavia către Inima lui Isus trebuie să continue cu fiecare dintre noi. Oare facem noi parte din numărul acestor fericiți aleși?

Dar Dumnezeu nu a rânduit numai persoanele care să pregătească, să instituie și să răspândească această sărbătoare a ispășirii și a iertării, ci a indicat și jertfa prin care se lasă împăcat, jertfa care este cea a Fiului Său de la cruce, care se repetă în mod nesângeros la fiecare sfântă Liturghie și se primește ori de câte ori primim sfânta Împărtășanie.

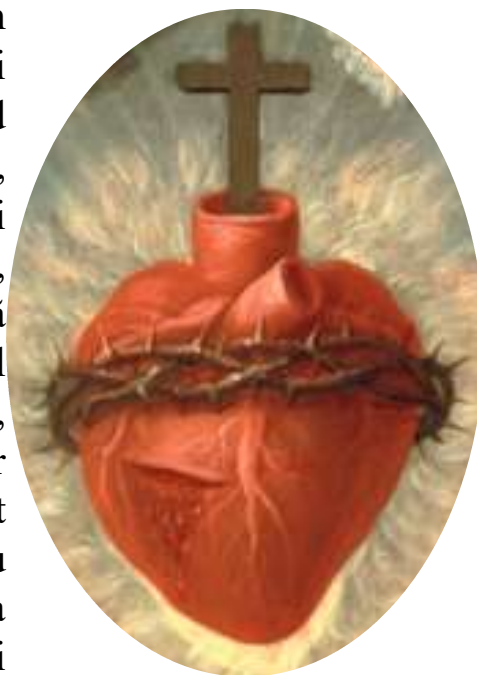
Sfânta Liturghie și sfânta

Împărtășanie sunt mijloacele dorite de Dumnezeu pentru a cinsti Inima lui Isus, pentru a face ispășire și pentru a dobândi îndurare și iertare. Celor care vor participa la sfânta Liturghie, se vor spovedi și se vor împărtăși timp de 9 vineri întâi la rând, Isus le-a promis 12 haruri importante pentru viața și mântuirea lor. Sunt 12 promisiuni pentru alinarea tuturor durerilor omului, între care și promisiunea că evlavioșii inimii lui Isus nu vor muri fără a se împăca cu dreptatea lui Dumnezeu.

Sfânta Liturghie este perpetuarea nesângeroasă a jertfei de pe cruce, până ce Isus va reveni, și astfel sângele lui Cristos va continua să spele păcatele până la sfârșitul lumii. De aici valoarea ei infinită a sfintei Liturghii. Avea

dreptate sfântul Ioan Maria Vianney (1786-1859) când spunea: “Toate faptele bune al întregii omeniri luate împreună nu valorează cât o sfântă Liturghie; pentru că toate faptele pământești sunt lucrări ale oamenilor, în timp ce Liturghia e lucrarea lui Dumnezeu. Martiriul unui om este mic în comparație cu martiriul lui Isus de la sfânta Liturghia; martiriul este jertfa omului pentru Dumnezeu, în timp ce Liturghia e jertfa lui Dumnezeu pentru om”.

(continuare în pag. 15)

Noe, care din porunca lui Dumnezeu construia arca, primește acest ordin: “ușa să o faci într-o parte a corăbiei” (Gen 6,16). Sfântul Augustin de Hipona (354-430), comentând acest text, zice: “Ușa corăbiei făcută într-o parte, prefigura rana din coasta mântuitorului Isus. Și, așa precum oamenii care au intrat pe ușa corăbiei au fost salvați de apele nimicitoare ale potopului, tot astfel oamenii care se vor adăposti în rana coastei lui Isus, în Inima lui Isus, nu vor muri în vârtejurile păcatului, pentru că nu este nici o osândire pentru cei care sunt în Isus Cristos (cf. Rom 8,1). De aceea, așa cum spune psalmistul: “acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că lucrul acesta îl doresc” (Ps 132,14).

Aici, aș mai continua un gând legat tot de Arca lui Noe: “Porumbelul plecat din arcă n-a găsit nici un loc unde să-și pună piciorul și s-a întors la Noe, fiindcă pe fața întregului pământ era încă apă. Noe, și-a întins mâna, l-a luat și l-a adus la el în arcă” (Gen 8,9). Multe suflete amăgite părăsesc pe Dumnezeu și aleargă după lucrurile acestui pământ; dar lucrurile acestui pământ nu le satură, pentru că Dumnezeu astfel a creat inima omului ca nimic și nimeni să n-o poată umple decât El însuși. De aceea, să imităm porumbelul lui Noe și să ne întoarcem la El, care, prin Isus, își va întinde mâna iubitoare și ne va primi iarăși în arca mântuitoare a Inimii Sale.

Dumnezeu, care este iubire, s-a întrupat pentru ca toate sufletele să-și găsească iertarea și odihna în El. Jugul lui este dulce și povoaara sa este ușoară, așa cum ușoare sunt aripile pe care le-a pus pe spatele păsărilor. El nu a venit să ne obosească, ci a venit să ne odihnească în Inima Sa (cf. Mt 11,28-30).

Inima lui Isus este paradisul după care suspină sufletul nostru împovărat de greutatea zile și împovărat de păcatele vieții. De aceea, să ascultăm chemarea lui Isus, care ne spune: “Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun, și povoaara mea este ușoară” (Mt 11,28-30). “Cei care se îndepărtează de tine vor fi scriși în țărână (cf. Ier 17,13).

Cei care se apropie au numele scrise în Inima lui Isus, care este cerul (cf. Lc 10,20).

“Strigă către mine, și eu îți voi răspunde și îți voi arăta lucruri mari și nepătrunse pe care tu nu le știi”. (Ier 33,3). “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care îl iubesc” (cf. 1Cor 2,9).

Pr. Traian DOBRATĂ

Primirea de noi membri în Reuniunea Mariană

La sărbătoarea Sfintei Treimi, în cadrul Sfintei Liturghii de la ora 10.00, celebrată de părintele paroh Iulian Robu și părintele vicar general Mihai Vatămănelu, la Biserica franciscană „Adormirea Maicii Domnului”, din Oradea, a avut loc primirea de noi membri în Reuniunea Mariană „Bunavestire”, precum și reînnoirea promisiunilor membrilor existenți.

Acest eveniment a fost ca un dar pentru marianiști, cu atât mai mult cu cât a avut loc în cursul lunii mai, cea mai frumoasă lună a anului, lună dedicată Mamei lui Dumnezeu.

Preacurata Fecioară ne asigură mântuirea cu conlucrarea noastră, ne conduce la Dumnezeu Tatăl, care i-a acordat încrederea de a fi Mamă a Fiului Său, ne conduce la Isus, pe care l-a purtat în sânul său, și la Spiritul Sfânt a cărei Mireasă a fost.

Patru persoane care o iubesc pe Fecioara Maria, participând la rugăciunea Rozarului, ce se face zilnic în biserică, care și-au dorit să o slujească și mai mult pe Mama Cerească: **Pop Elisabeta, Pârcălab Stela, Neag Victoria și Havași Ecaterina**, au răspuns chemării Mamei cerești.

Ne-a copleșit emoționanta *Rânduială* a recepției, în care aspirantele se exprimă că doresc din inimă să intre în Reuniunea Preacuratei Fecioare Maria, ca sub scutul Ei să-L servească mai conștiincios pe Răscumpărătorul nostru Isus Cristos.

Consfințirea finală ne-a apropiat mai mult de Mama Cerească: „O, Preasfântă Fecioară și Mamă a lui Dumnezeu, Maria, eu ofer trupul și sufletul meu, cugetele, vorbele și toate faptele mele și promisiunile de a rămâne statornică în credința catolică, până la sfârșitul vieții. Primește-mă ca pe o avere a ta. Adu-ți aminte de mine, o Maică, și nu mă lăsa nici în ceasul morții mele. Așa promit, așa sper”.

Diplomele, iconițele și florile au fost un mic dar pentru marianiste, știind că de fapt cele mai mari daruri vin de la Fecioara Maria, împărțitoarea tuturor harurilor. Dacă suntem evlavioși Fecioarei Maria, nu avem de ce ne teme, pentru că Ea este o Mamă duioasă și iubitoare, o mijlocitoare puternică, scăparea păcătoșilor, ajutorul nostru de nădejde în toate situațiile. Mulțumim, Măicuță Sfântă!

Cu ajutorul părintelui spiritual Iulian Robu, avem încrederea că o să o iubim și să o slujim mai mult pe Preacurata Fecioară.

Silvia PANTIȘ

1 Iunie ...COPIII!

Luna Iunie începe cu nenumărate manifestări ale bucuriei, fiindcă începe cu ziua celui care este bucurie pură, COPILUL! Multe sunt acum mijloacele prin care copiii sunt dăruïți de cei mari cu atenția de care, firește, au nevoie pentru a se dezvolta armonios, dar...ce păcat, că tot mai des exagerările, derapajele de la tradiția educației creștine, duc spre ceea ce nu mai poate nutri binele și bucuria dorită nici unora dintre ei.

Tot mai mult vedem cum frumusețea, puritatea, gingășia firească a copiilor sunt schimonosite prin încercarea nefirească de a-i transforma de mici în „vedete”, imitând tot ceea ce ar trebui de fapt evitat: vulgaritatea, prostul gust și preocupări care-i îndepărtează de harul uimitor al copilăriei. Vedem tot mai des cum părinții și bunicii, chiar dascălii, se întrec în a le organiza petreceri tot mai costisitoare, cu nenumărați invitați, mici și mari, care aduc nenumărate daruri, dar mai ales le dăruiesc... BANI! . Se trăiește de la o vârstă fragedă în cultul banului, se formează caractere tot mai dornice de a acumula cât mai mult, de a reuși „să-i surclasezi” pe ceilalți în ceea ce ai, în cât ești „de competitiv” și, culmea, se fac toate cu speranța sinceră că așa e bine pentru copii!? Orice prilej de distracție se transformă în o nouă cale prin care obiceiuri străine de sufletul și specificul nostru românesc, pătrund în noua „cultură a distracției” propagată

furibund în media...și nu numai. Știm că avem dușmani, dar închidem ochii la cele mai evidente manifestări ale lor chiar în casă la noi, în familie, în școală, în societate, oriunde se manifestă ... în numele modernismului, al „alinierii”. Aliniere la Ce,... la Cine?

Ce înseamnă acum, aici, pentru noi și cei dragi ai noștri, să fii cu adevărat bucuros, mulțumit? Este oare răspunsul că trebuie să-mi încreditez copilul unor stăini pe care-i plătesc din truda mea de dimineța până noaptea, stând eu departe de el, de bucuria de a-l vedea, de a-l asculta (... și cât de multe are el de spus!), de a-l educa eu, cu iubirea mea duioasă de părinte, de a-i face binele de care are nevoie, de a-i lăsa inima să fie inimă, privirea clară, sinceră, curajul de a face binele, întreg? Să-i dau mai puține daruri materiale, mai puține „gadgeturi”, haine de firmă etc. Dar să pot să-i dau din timpul meu explicându-i cum poate să rămână OM, nu robot, nu sclav, nu marionetă.

E simplu. Să facem ceea ce ne-a spus ISUS: să-i lăsăm pe copii să vină la EL! Să-i învățăm de mici că sunt iubiți nespūs de EL, infinit mai mult de cât noi toți care-i iubim la un loc, să le explicăm că nu trebuie să imite pe nimeni și nimic care se află în afara acestui cerc de IUBIRE unde se trăiește bine și în mulțumire. Să-i învățăm mai întâi despre comportamentul lipsit de egoism, să le arătăm cât e de bine să

(continuare în pag. 19)

Papa Ioan Paul al II-lea

Euharistia în centrul vieții crești

„Dacă vreți cu adevărat să-l urmați pe Cristos, dacă vreți ca iubirea voastră pentru El să sporească și să dăinuie, trebuie să fiți stăruitori în rugăciune. Ea este cheia vitalității vieții voastre în Cristos. Fără rugăciune, credința și iubirea voastră vor muri. Dacă sunteți stăruitori în rugăciunea zilnică și în participarea duminicală la Liturhie, iubirea voastră pentru Isus va spori. Iar inimile voastre vor cunoaște bucuria și pacea profundă, pe care lumea nu va putea niciodată să le dea” (Ioan Paul al II-lea, „Planul lui Dumnezeu” - Decalog pentru mileniul III -, Ed. Enciclopedică, București, 1999, p.70). Cu Papa Ioan Paul al II-lea și cu acest îndemn am intrat în mileniul al treilea. În contextul societății hedoniste de la sfârșitul celui de al doilea mileniu creștin, hedonism amplificat după intrarea în al treilea mileniu, Biserica este tot mai marginalizată, fenomen apărut cu Revoluția franceză (1789) și continuat fără intermitență. Imaginea unei societăți din care Dumnezeu și Biserica Sa sunt izgonite ne-a lăsat-o Francois-Rene de Chateaubriand (1768-1848), autorul operei „Geniul creștinismului” - „un edificiu solid, pentru o lume în derută, care își pierduse simțul moral, care nu numai că avea nevoie de repere, dar, după atâtea grozăvii, aștepta purificarea”. - Acelei lumi Chateaubriand îi amintește că oamenii se salvătesc în acele localități din care preotul lipsește timp de zece ani. În lumea contemporană această salbăticie ia forme nebănuite și devine o amenințare reală. Astăzi lumea este tot mai în derută, străbătută de diferite curente

anticeștine și dominante în mentalitatea societății. Pentru a contracara păgânismul renăscut, Papa Ioan Paul al II-lea a dorit să trezească în suflete conștiința de creștin, conștiință tot mai pierdută. Papa considera că lumea de azi are nevoie mai mult ca niciodată de Evanghelia lui Cristos, de rugăciune și de o viață creștină în centrul căreia să fie Sfânta Euharistie. Pentru că, spunea Papa, Sfânta Euharistie dă harul și puterea de fiecare zi, bucuria de a ști că Dumnezeu ne iubește, că Isus Cristos a murit pentru noi și că în sufletul nostru poate trăi Spiritul Sfânt. Papa a ținut să sublinieze că unirea noastră cu Cristos în Euharistie „trebuie să se arate în adevărul vieților noastre de azi: în fapte, în orientări, stil de viață, în relațiile noastre cu ceilalți”.

Pentru fiecare, Euharistia este o chemare la un efort pentru a trăi cu adevărat creștinește, adică „sinceri în vorbire, generoși în fapte, atenți, respectând demnitatea și drepturile tuturor, oricare le-ar fi rangul sau veniturile, gata de sacrificiul personal, corecți și drepecți, generoși, prudenți, compătitori și stăpâni pe sine, având ca țel fericirea familiilor noastre, a tinerilor, a țării noastre, a Europei și a lumii”. Toate acestea pot fi atinse prin primirea Sfintei Euharistii, ne asigură Sfântul Părinte, pentru că Euharistia este misterul misterelor, este centrul mesajului creștin și al vieții Bisericii, este jertfa prin excelență, cea a lui Cristos pe cruce, prin care îl primim pe Cristos însuși, în întregime, Dumnezeu și om. (va urma)

(urmare din pag. 17)

primești zâmbet și vorbă caldă de la cel căruia i-ai dăruit din al tău, să-i învățăm lucrurile cele mai simple și firești, care par deja uitate, că bunicul, bunica e normal să șadă în tramvai, autobuz, fiindcă sunt mai în vârstă și obosiți, nu tu care ai șezut ore întregi la gradiniță sau școală și nu ai probleme de sănătate... să oferi locul cu un gest elegant, oricui are mai mare nevoie, să te bucuri când poți ajuta pe cei mari în gospodărie cu orice îți stă în putință, să iubești pe toți pe care Dumnezeu ți i-a pus în preajmă. Este atât de trist să vezi bunici care-i „protejează” pe nepoții măricei bine, școlari, cărându-le ghizdanele, jachetele, luptând să prindă un loc liber.... pentru nepotul zdravăn, care oricum deja știe că i se cuvine totul și nu trebuie nici macar să-i răspundă la întrebări politicos. Această situație nefirească duce la o societate plină de oameni egoiști, frustrați, incapabili de a-și manifesta altruismul, de a fi mulțumiți cu ceilalți și cu ei înșiși. Sperăm că totuși, nu e prea târziu, și experiența neplăcută de a vedea rezultatele unei asemenea îndepărtări de la ceea ce Dumnezeu a sădit în noi bun și frumos, va convinge pe cei care-și doresc copii fericiți „pe termen lung”, nu de moment, să le fie modele și educatori responsabili.

Este o bucurie deosebită să vezi că normalitatea funcționează, încă. Părinți și bunici care-și duc de mici copiii la biserică, care insistă ca aceștia să fie atenți, politicoși cu cei mari și cu cei de vârsta lor, care le acordă locul

privilegiat de oameni adevărați, mai mici de statură, cu drepturi dar mai ales cu îndatoriri.

Este o bucurie deosebită să poți participa la Liturghia copiilor în diminețile de joi propusă școlăreilor de clasele I-IV, de la Liceul Greco-Catolic din Oradea! Harul este... palpabil! Ordinea, organizarea perfectă, glasurile celor mici la unison cântând, dând răspunsurile la Liturghie, citind Apostolul ... Copiii din clasele III și IV, care au primit deja prima Sf. Împărtășanie, mergând în ordine la Spovadă, îngenunchind pentru penitență, dând întâietate celor mari la Sfânta Împărtășanie, sunt bucuria vie pe care cei mari, (preoții prin Predicile interactive, inspirate, sfaturile de la Spovadă, educatorii, prin exemplul personal și înțeleapta disciplinare plină de atenție, de iubire și părinții însoțitori), au reușit să o dea firesc acestor copii și celor dragi ai lor. Felul în care acești oameni mari au știut să se ocupe de copii, de sufletul lor educându-i astfel, ne face să sperăm că și această picătură în oceanul lumii de azi contează mult.

Iunie, luna Inimii Presfinte a Lui Isus, luna în care celebrăm în mod special IUBIREA SA necondiționată, în care suntem chemați să ne amintim de tot ce există ca iubire dădătoare de bine sufletesc și trupesc în viața noastră, luna Iunie se întâmplă să înceapă cu Ziua Copilului... fiindcă „a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor”...!

Maria-Mirela Filimon

Lupta vieții

Gazel

de George Coșbuc

Copiii nu-nțeleg ce vor:
A plânge-i cumințenia lor.

Dar lucrul cel mai laș în lume
E un bărbat tânguitor.

Nimic nu-i mai de răs ca plânsul
În ochii unui luptător.

O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor.

Pe seama cui? Ești un nemernic
Când n-ai un țel hotărâtor.

Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni,
Te lupți pe seama tuturor.

E tragedie-nălțătoare
Când, biruiți, oștenii mor,

Dar sunt eroi de epopee
Când brațul li-e biruitor.

Oricare-ar fi sfârșitul luptei,
Să stai luptând, căci ești dator.

Trăiesc acei ce vreau să lupte,
Iar cei fricoși se plâng și mor.

De-i vezi murind, să-i lași să moară,
Căci moartea e menirea lor.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)